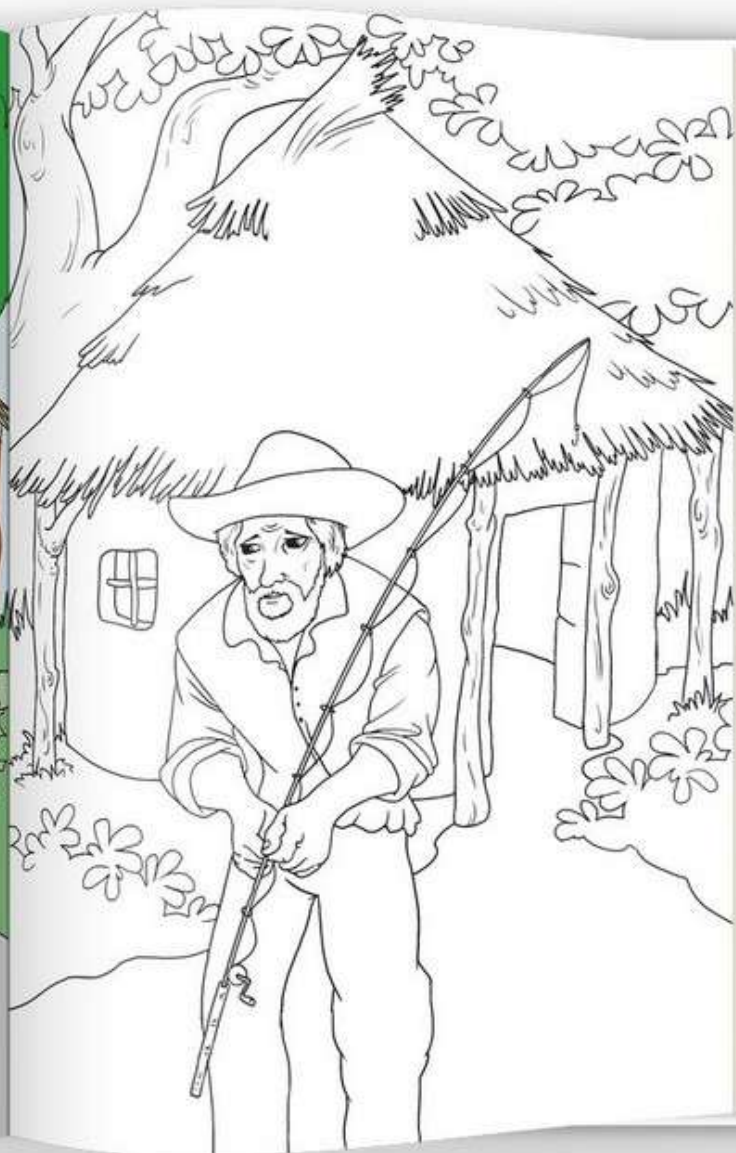
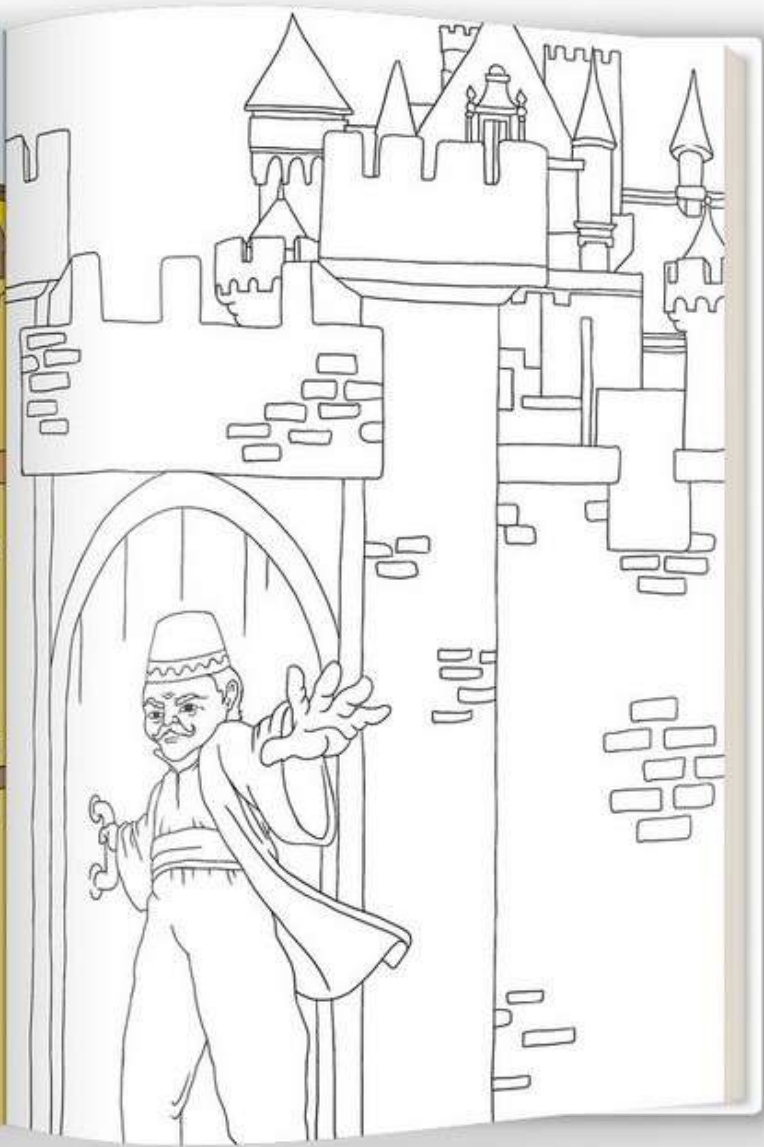

A fost odată un pescar care trăia cu soția lui într-o colibă de la malul mării. În fiecare dimineață, pescarul își lua undița și pleca în larg, să prindă pește. Dar peștele era puțin și, de multe ori, se întorcea cu mâna goală și cu sufletul strâns, știind că avea să îndure ocările nevestei.

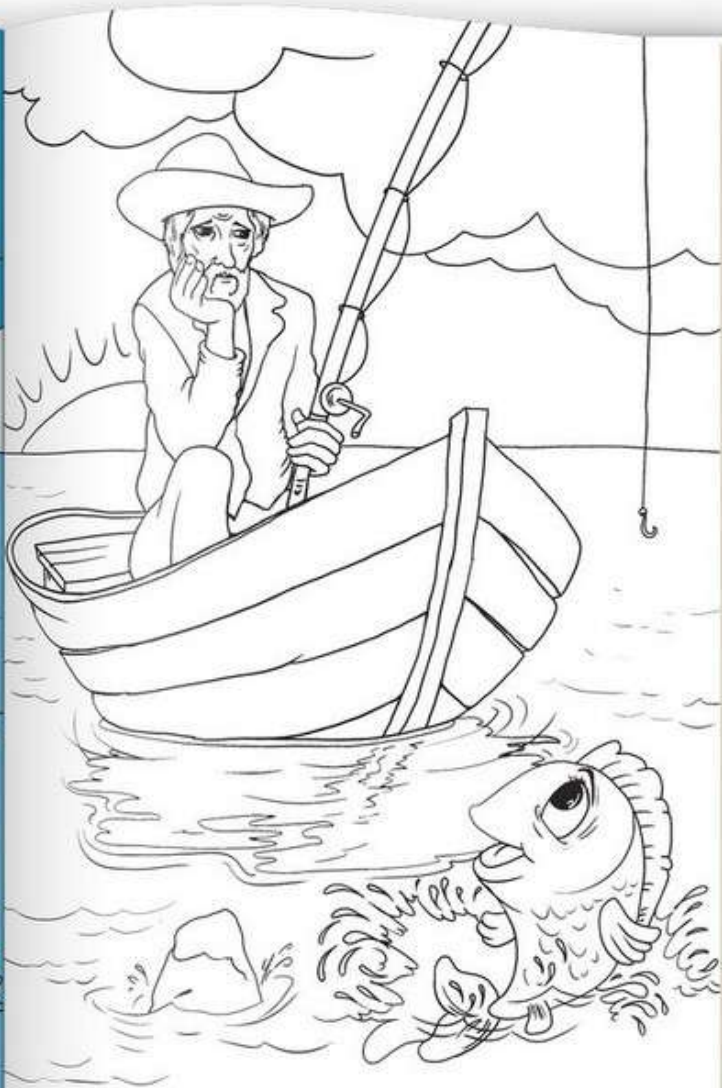

Atunci, cu inima frântă, pescarul i-a cerut peștișorului să-i îndeplinească o ultimă dorință și să-i redea coliba dărăpănată, iar pe nevasta lui s-o îmbuneze. Fiindcă, se vede treaba, degeaba ai bogății, dacă sufletul ți-e întunecat ca o noapte fără stele...

Într-o bună zi, pescarul a prins un peștișor de aur. Nu mică i-a fost mirarea, însă, când peștișorul, cu glas omenesc, l-a rugat să-i cruțe viața, promițând că-i va îndeplini în schimb trei dorințe. Milos, pescarul i-a dat peștișorului drumul înapoi în apă, cerându-i în schimb doar o copăie nouă.

Pescarul s-a întors la malul
mării și l-a strigat pe peștișorul
de aur.

— Peștișorule, ajută-mă.
Nevasta mea și-ar dori o casă
nouă...

— Dorința ta e îndeplinită! a zis
peștișorul și a dispărut în valuri.

